

θυσιν τῆς κ. Κ. Ζώης, τὸ δὲ δεύτερον ἰδρυθὲν δημοτικῇ δαπάνῃ πρὸ πέντε ἐτῶν περιλαμβάνει μαθητρίας 200 διευθυνόμενον ὑπὸ τῆς κ. Α. Τσιτσίνης.

Ἰδιωτικὰ Ἐκπαιδευτήρια

Ἐκτὸς τῶν ἄνωτέρω Σχολῶν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν συνεστήθησαν τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια τοῦ κ. Δ. Παΐζης Ἱερέως, τὸ Λύκειον τοῦ κ. Θ. Ζαφειροπούλου, καὶ τὸ τοῦ κ. Δ. Τσούμα. Πρὸς τούτοις τὸ Ἑλλ. Παρθενγωγεῖον τὸ τοσοῦτον εὐεργετήσαν τὴν πόλιν ἡμῶν τῆς κ. Σοφίας Βαμβακάρη ἀναδεικνύον κατ' ἔτος διδασκαλίσας ἱκανάς, ἐπίσης δὲ καὶ τὸ Παρθενγωγεῖον τῆς κ. Ζωῆς Γρίκα, πρὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν συνέστη κάλλιστα ἐκπληρῶν τὸν προορισμὸν του.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

Μία τῶν ὀδυνηροτάτων νόσων εἶναι βεβαίως καὶ ἡ νευραλγία τοῦ ὀργάνου τῆς ἀκοῆς. Ἡ πάθησις αὕτη συχνοτάτη εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν δύναται νὰ προκαλέσῃ σπασμούς, παραφροσύνην, καὶ ἔστιν ὅτε θανατηφόρον μνηνιγίτιδα.

Ἐπικεῖται λοιπὸν ἀνάγκη νὰ καταπαύσωμεν τοὺς πόνους τοῦ ὠτὸς εὐθὺς ὅταν οὗτοι παρουσιασθῶσι. Λυσιτελεστέρα δὲ πασῶν τῶν θεραπειῶν ἦν ἀπὸ τινος ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις μετ' ἀποτελεσμάτων μεταχειρίζονται, εἶναι ἡ τοπικὴ χρῆσις διαλύσεως Θεϊκῆς Ἀτροπίνης.

Ἡ ἀπλουστάτη αὕτη θεραπεία ἐπέτυχεν οὐχὶ μόνον ἄπαξ ἀλλ' εἰς πολυαριθμούς ἀξίας λόγου περιπτώσεις.

Τῆς περὶ οὗ πρόκειται διαλύσεως ἐνσταλάζονται ἀπλῶς σταγόνες τινὲς εἰς τὸ ὀδυνηρὸν οὖς, καὶ ἀφίενται ἐπὶ 10 ἢ 15 δ. λ. Μετὰ ταῦτα ὁ πάσχων ἐπαναστρέφει τὴν κεφαλὴν ἀντιθέτως, καθαίρεται τὸ οὖς διὰ ξηροῦ μοτοῦ. Θερμαίνομεν δ' ἐλαφρῶς τὴν διάλυσιν προλαμβάνοντες οὕτω τὸ δυσάρεστον αἶσθημα τοῦ ψύχους.

Ἐνσταλάζονται 3—5 σταγόνες ἐκάστοτε· ἡ δὲ πυκνότης τῆς διαλύσεως ποικίλλει ἀναλόγως τῆς ἡλικίας τοῦ τέκνου.

Πρὸ τοῦ 3ου ἔτους, διαλύομεν τὸ 72ον τοῦ χιλιογράμμου εἰς 35 γράμματα ὕδατος. Πρὸ τοῦ 10ου δὲ ἔτους τὸ 28ον τοῦ ἑκατοστογράμμου εἰς 35 γρ. ὕδατος. Εἰς τοὺς ἐφήβους μεταχειρίζομεθα διάλυσιν πυκνωτέραν. Ἄλλως τε παρατηροῦμεν ὅτι εἰς ἀπάσας τὰς ἡλικίας, ἰσχυρὰ διάλυσιν ἀτροπίνης εἶναι ἀνεκτικωτέρα εἰς τὸ οὖς ἢ εἰς τὸν ὀφθαλμόν.

Ἡ χρῆσις ἐπαναλαμβάνεται ὡσάκις ἀπαιτεῖται. Συνήθως ἐξαρκοῦσιν ἐνσταλάξεις τινες πρὸς κατεύνασιν τῶν πόνων.

ὑποδεικνύοντες τὸ μέσον τοῦτο δὲν διατεινόμεθα ὅτι θεραπεύομεν τὰς ὀξείας πυώδεις φλεγμονὰς τοῦ μέσου ὠτός, πολλῶν δὲ μᾶλλον τοῦ ἀκουστικοῦ ὅχετος. Ἡ ἀτροπίνη, ἐπ-

αναλαμβάνομεν ἐνεργεῖ ὡς παυσώδυνον. Διὰ τὰς ἐπερχομένας συχνότατα τὴν νύκτα ὠταλγίας εἰς τοὺς παῖδας, ἀληθῶς, ἡ ἀτροπίνη, εἶναι εἰδικόν φάρμακον, καὶ ἐν πεποιθήσει συνιστῶμεν ταύτην εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐφοδιαζώμεθα μὲ Ἰατρικὴν Συνταγὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαλύσεως ταύτης, καθόσον ἡ Θεϊκὴ Ἀτροπίνη, καίτοι οὐδένα κίνδυνον παρουσιάζει κατὰ τὴν εἰς τὰ ὠτα χρῆσιν, οὐχ ἥττον εἶναι δηλητήριον ἐκ τῶν βιαιοτάτων.

Dr.

ΑΞΙΩΜΑΤΑ καὶ ΓΝΩΜΑΙ

τοῦ Βαρῶνος Ε. ΦΕΟΥΤΧΤΕΡΣΛΕΒΕΝ.

— Τὰ καλὰ βιβλία καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς πείρας τὴν αὐτὴν προσφέρουσιν ὑπηρεσίαν. Ἄς ζητῶμεν πανταχοῦ ὅ,τι δύναται νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν δύναμιν. Ἐκεῖνο τὸ ὑποῖον τοιοῦτο τρόπον οἰκαιοποιούμεθα, μεταβάλλεται εἰς τὴν οἰκίαν ἡμῶν φύσιν· ὅ,τι εὐρίσκομεν σύμφωνον πρὸς αὐτὴν εἶναι ἐπίσης ἰδιοκτησία ἡμῶν, ὡς καὶ ὅ,τι πιεζόμεν ὅτι εἶναι προῖον τῶν προσωπικῶν ἡμῶν σκέψεων, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἐφεύρῃ οὐδέν· νοῦν θέτει ἀπλῶς εἰς ἐνέργειαν τοὺς ἐν αὐτῷ καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἰσχύοντας νόμους τῆς νοήσεως, περιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποίαν εἰσπνέει καὶ ἐκπνέει. Ὁ Γκαίτε εἶπεν εὐλόγως· «Πᾶσα ἰδέα εἶναι μία ἀναγέννησις.»

— Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇ τις διὰ τὰ πάθη, φθάνει μόνον νὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ μετριάζῃ αὐτὰ.

— Ὑπάρχουσι στιγμαὶ εὐτυχεῖς, ὅτε τὸ σῶμα ὑποτάσσεται εἰς τὸ πνεῦμα τοιοῦτο τρόπον, ὥστε λησμονεῖ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἀνάγκας. Τότε ἀπασαί αἱ δυνάμεις ἀναπτύσσονται καὶ ἀκολουθοῦσιν ἐλευθέρως τὸν δρόμον αὐτῶν, ὡς θάλασσα, ἥτις ἐκτείνεται ἄνευ κωλύματος ἀναμέσον παραλίας ὁρατῆς καὶ παραλίας ἀοράτου. Εὐτυχής, ὅστις ἔχει τὴν δύναμιν τῆς ἀφαιρέσεως, ὅστις δύναται νὰ προκαλέσῃ αὐτὴν καὶ νὰ μετριάξῃ αὐτὴν μετὰ ψυχροῦ αἵματος.

— Ὑπάρχει φάρμακον πρὸς παράτασιν τῆς ζωῆς; Εἰς τοὺς γνωρίζοντας αὐτὸ διδάξατε μᾶλλον τὴν τέχνην τοῦ νὰ ὑποφέρωσιν αὐτὴν.

— Ὅλον τὸ μυστήριον τῆς μακροβιότητος συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴ συντέμνη τις τὴν ζωὴν.

— Διὰ νὰ ᾔναι ἡ ἐργασία ἀληθῶς σωτήριος ὑπάρχουσι τρεῖς ὅροι ἀπαράβατοι :

α'. Πρέπει νὰ τηρῆται πάντοτε ὁ μέσος ὅρος διὰ τῆς ἀποφυγῆς πάσης ὑπερβολῆς «σπεῦδε βραδέως.»

β'. Νὰ γίνηται μετ' εὐχαριστήσεως, ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ, εἰς κατάλληλα ἀντικείμενα.

γ'. Νὰ μεσολαβῶσι διαστήματα ἀναπαύσεως καὶ νὰ ποικίλονται αἱ ἐνασχολήσεις. Εἶναι τοιαύτη τοῦ ἡμετέρου πνεύματος ἡ φύσις, ὥστε, ἡ ποικιλία ἀνακουφίζει περισσότερον τῆς ἀναπαύσεως.

**

— Πάντοτε ἀκούειν, πάντοτε σκέπτεσθαι, πάντοτε μανθάνειν, τοῦτο ἐστὶ ζωή. Ὅστις δὲν ἀποβλέπει πλέον εἰς τι, ὅστις δὲν μανθάνει τι, δὲν εἶναι ἄξιος τοῦ ζῆν.

**

— Ἡ ὑπομονὴ εἶναι τὸ στήριγμα τῆς ἀδυναμίας· ἡ ἀνυπομονησία εἶναι ἡ καταστροφή τῆς δυνάμεως.

ΠΟΡΙΣΜΑ.

Ποτὲ ὁ ὑπερήφανος δὲν ἔχει καλὸν τέλος
Καὶ μένει μόνος ἔρημος καὶ ἄνευ βοηθείας
Ὅταν ἐπέλθῃ κατ' αὐτοῦ τῆς θείας τιμωρίας,
Ἀφεύκτου ἐκδικήσεως θανατηφόρον βέλος.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Κανεῖς ;

Κανεῖς ; κανεῖς ;... Δὲν ἐννοεῖς καὶ δὲν καταλαμβάνεις
Τῆς λέξεώς σου τῆς πικρᾶς τὸ βάθος, ὦ νεᾶνις.
Λοιπὸν κανεῖς δὲν σ' ἀγαπᾷ ; οὔτε ἐγὼ ἀκόμα ;
ὦ ! νὰ τὸ λέγῃ δύναται τὸ ἄδικόν σου στόμα.
Πλὴν τοῦτο μόνον, ἡ καλὴ ψυχὴ σου δὲν πιστεύει
Εἰς ὅ,τι λέγεις, οὐδ' αὐτὴ σοὶ τὸ ὑπαγορεύει.

Ἄ ! ἐὰν ᾔτο γεγονός· καὶ πρᾶγμα ἐὰν ᾔτο,
Ἀλήθεια τὸ ψεῦδός σου αὐτὸ ἂν ἐκαλεῖτο,
Ἀλλοίμονον καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ἐσέ ἀκόμα...
Θὰ ᾔτο ἡ καρδίᾳ μου νεκρά, τυφλὸν τὸ ὄμμα
Καὶ ἡ γλυκεῖα σου μορφή, μορφή νεκρὰ ἐπίσης.
Μὴ προκαλοῦσα ἔρωτα, παλμούς καὶ συγκινήσεις.

Καὶ ὅμως, κόρη, κάλλιον γνωρίζεις σὺ τῶν ἄλλων
Ποῖαν ἐντός μου θύελλαν γεννᾷς, ὅποιον σάλον,
Καὶ πόσον ἡ καρδίᾳ μου ἐνθουσιᾷ καὶ πάλλει
Ὅποταν ἄσμα ἔρωτος τὸ χεῖλός σου μὲ ψάλλει...
Ἄν ἀγαπᾷσαι κάλλιστα σὺ μόνη τὸ γνωρίζεις
Καὶ ὅμως ἔτι δύνασαι σκληρῶς νὰ μὲ ὑβρίζης.

Αὐτὴν τὴν λέξιν ἀπαιτῶ νὰ μὴ τὴν εἴπῃς πλέον...
Εἶναι τὸ μῦρον καὶ πνοὴ καὶ γλῶσσα τῶν ἀνθέων,
Καὶ τῆς ψυχῆς ἥτις ἀνθεῖ θερμῶς λατρευομένη
Ἡ πίστις εἶναι ἄρωμα, ψυχὴ πεφιλημένη.
ὦ ! πίστευσε, δὲν σ' ἀπατᾷ τὸ στόμα μου νεᾶνις,
Καὶ θέλω νὰ μὲ ἐννοῇς, νὰ μὲ καταλαμβάνῃς.

Ἴσως μὲ εἶπον σπάταλον παλμῶν καὶ αἰσθημάτων
Ὅτι μὲ φράσεις σοὶ λαλῶ γνωστῶν μου μαθημάτων...
Ἴσως σὲ εἶπον... πλὴν πολλὰ νὰ εἶπουν εἰμπορῶσι
Εἶν' ἡ κακία ἄπειρος κ' οἱ λατρευταὶ τῆς τόσῃ.
Ἐγὼ δὲν λέγω τίποτε, ζητῶ νὰ μ' ἐννοήσης.
Θέλω σὺ μόνη νὰ πεισθῇς καὶ τότε θὰ σιγήσης.

Τί ἂν εἰς χρόνον ἔφηβον καὶ πλέον παρελθόντα
Ἄν εἰς ἡμέρας ἔαρος καὶ ἔτη μειδιῶντα,
Τί ἂν παιδίον—χρυσάλλις εἰς τῆς ζωῆς τοὺς κήπους
Ἐνῷ ἐπέρων τὰς στιγμὰς τοῦ βίου τὰς ἀλύπους,
Μ' ἐν ἄνθος συνηντήθημεν εἰς μυρωμένον μέρος
Καὶ ὀπισθέν του ἀφανῆς ἐνέδρευεν ὁ ἔρως ;

Τί ἂν μ' ἐμέθυσ' ἡ πνοὴ τοῦ ἄνθους ἡ εὐώδης,
Τί ἂν ἡ δίψα ἔκαιε τὰ χεῖλη μου φλογώδης,
Κ' ἠθέλησα τὴν δρόσον του νὰ πῶ νὰ ῥοφήσω ;...
Ἐπόθουν νὰ ἀγαπήθω πολὺ καὶ ν' ἀγαπήσω...
Ἄν ᾔτο τ' ἄνθος ἄγριον κ' ἡ δρόσος δολοφόνος
Τί πταίω ἂν πλησίον του μὲ ἔρριψεν ὁ πόνος.

Τί πταίω ἂν γοητευθεὶς τυφλός, παράφρων πλέον
Τρεῖς χρόνους τὴν ἐλάτρευον πᾶσαν στιγμὴν ἐκπνέων.
Τί πταίω ἂν τῇ ἡγεῖρα βωμὸν εἰς τὴν καρδίαν
Κ' εἰδωλολάτρης μὲ στυγνὴν φανατισμοῦ μανίαν
Γονυπετῆς ἐνώπιον πᾶσαν στιγμὴν ἐκείνης
Ἐρρόφων δηλητήριοις εἰς κύπελλον ὀδύνης.

Τί πταίω ἐὰν ἀνελθὼν μετὰ βαρεῖαν ζάλην
Καὶ μετὰ μέθην λογικοῦ ἂν τὴν ἡγάπων πάλιν.
Τὰ πάντα τῇ ἐδώρησα, εἶχον κενὰ τὰ στήθη